Марії

Мороз вже сивий доцвітає,
Вже день од холоду закляк,
А тут, де падолист витає,
Між листом жовтий сяє мак.

Мала мачинка і кульгава,
На ній я душу зупиню:
Йде Панна Осінь золотава
З маленьким келихом вогню.

Пелюстки скоро спалить іній,
А з ними вигаснем і ми,
І скільки дивних ніжних ліній
Згорить у кратері зими.

Є виклик силі тій вогненній,
Провіщий є і дивний знак —
Над смерть горить манюній геній:
Кульгавий, впертий, точний мак.

Чом нас так вабить це палання,
Аж завмираєм лячно ми,
Мов вогневинка ця остання
Перед лихим вогнем зими?